

че и мы ще претърпимъ промѣнѣ на тойзи свѣтъ;
а скетый божественный ковчегъ, майка дѣва, споре-
дѣ волюж-тѣ на сына си удостои сѣ само за мал-
ко да вкѣси смърть, презъ кои-то врата славно
премина и той, като стана человекъ отъ дѣвиче-
скѣ утробѣ. И тѣй майка божиѣ сѣ подигна на
небе-то въ третій-а день послѣ успѣніе-то си.

„Дивно чѣдо!“ пѣе църква-та, „изворъ-а на
животъ-а сѣ полага въ гробъ, и гробъ-а става лѣ-
ствица на небе-то: весели сѣ гетсиманію, скетый
доме богородичинъ, да викамы вѣрни: радѣйсѣ
благодатна, сѣ тебе є господѣ, кой-то презъ тебе
дава на свѣтъ-а голѣмѣ милость.“

„Чѣдни сѣ твои-тѣ тайни Богородице, ты, го-
споже, показа сѣ, че си престолъ на вышній-а, и
сега сѣ преселавашъ отъ землиж-тѣ на небе-то;
твоѣ-та Богъ подобна слава блистаетъ сѣ сѣ чѣдеса
Богъ подобни; дѣвицы подигнете сѣ на височинѣ
сѣ майкѣж-тѣ царекѣ; врата небесни отворете сѣ,
като видате врата-та на вишній-а, че идѣтъ къмъ
сына и Бога.“

Но църква-та, ако и да пѣе восхожденіе-то
нейно на небе-то, пакъ не сѣ раздѣлава сѣ нежъ:
„въ рожденіе-то упазила сѣ дѣвичество-то си, и
въ смърть-тѣ си не сѣ оставила свѣтъ-а, Богоро-
дице, като майка преселила сѣ сѣ въ животъ-а и
сѣ молитвы-тѣ си избавашъ отъ смърть-тѣ на-
ши-тѣ дѣши.“

„Дойдете да направимъ пѣсны, дойдете да про-
славимъ църквѣ сѣ пѣсны за успѣніе-то на божиѣ-а